

Mange danskere vil gerne tale om tro. Det er erfaringen efter at have holdt mange foredrag om tro rundt omkring i landet på biblioteker, folkeuniversitetet og i kirker.

Af Peter Lodberg, professor MSO

»Vi mangler en forfatter til at skrive en Tænkepause om Tro. Er det ikke noget for dig?« Sådan lød ordene vist nok en fredag eftermiddag for to år siden, da jeg faldt i snak med en medarbejder på Aarhus Universitetsforlag. Forlaget havde allerede udgivet tænkepauser om håb og kærlighed, men manglede én om troen.

»Du er jo vant til at skrive tykke bøger, som ingen læser, nu skal du i stedet skrive en lille bog, som mange læser«, fortsatte medarbejderen. Og jeg må i dag give ham ret. Tænkepausen om Tro er trykt i mere end 10.000 eksemplarer, og jeg kan mærke på min mailbakke, at den bliver læst, kritiseret og kommenteret.

Den dygtige forlagsredaktør tvang mig til at lægge de teologiske begreber til side. »Du må da kunne fortælle nogle gode historier, der viser hvad tro er, og hvad den betyder«, sagde han, efter at det første udkast var blevet udsat for en sønderlemmende kritik. »Du skal begynde med det vigtigste og tænke på, at din læser skal vælge din Tænkepause i stedet for en avis, når der skal findes læsestof til togturen fra Aarhus til København.«

»Jeg besluttede mig for at lægge de teologiske lærebøger til side og stole på, at jeg havde nok i den teologiske bagage til at skrive om tro på en måde, der giver mening for en almindelig avislæser.«

Jeg besluttede mig for at lægge de teologiske lærebøger til side og stole på, at jeg havde nok i den teologiske bagage til at skrive om tro på en måde, der giver mening for en almindelig avislæser. Resultatet må andre dømme om, men til sidst blev de mange historiske og aktuelle fortællinger om tro bundet sammen til en udfoldelse af troens baggrund, indhold og betydning. Troen blev til en trosfortælling.

Ud i landet

Udgivelsen af en Tænkepause bliver fulgt op af præsentationer af bogens indhold på biblioteker og folkeuniversitetet rundt omkring i landet. Ofte har der været overraskende mange deltagere. Det har været spændende at drøfte, hvad tro er, og hvad den betyder. Spørgsmål og kommentarer har afsløret deres mange forskellige forudsætninger og interesser. Alle har de bidraget til at berige det, som efterhånden udviklede sig til at blive trossamtaler – til tider suppleret med deres egen personlige trosfortælling.

Mange deltagere har været interesseret i den historiske tilgang, og vi har drøftet, hvad teologer gennem tiden har sagt om tro. Andre har ønsket at diskutere, om det overhovedet giver mening at tro i dag, og hvad der udfordrer troen. Vi har drøftet forholdet mellem kristendom og islam, tro og naturvidenskab, tro og ateisme samt moderne udtryk for kristen spiritualitet.

De samme emner er også dukket op i de mange sognegårde, hvor jeg har præsenteret Tænkepausen i forskellige sammenhænge. Nok er vi danskere måske blufærdige, når det gælder om at tale om tro. Mange af os mangler måske også sprog til at kunne gøre det, men det er min erfaring, at der er stor interesse for at afsøge feltet mellem tro og viden. At de to størrelser ikke er modsætninger, men at de hænger sammen, har interesse, når megen offentlig debat præsenterer tro som religiøs fundamentalisme.

Ofte er jeg blevet udfordret til at overveje, om det sprog, kirken og teologien bruger om tro, giver mening i dag. Det bliver i hvert fald sjældent brugt uden for kirkerummet og gudstjenesten. Det er som om, ordene forsvinder og bliver glemt, når vi går ud gennem kirkedøren. Det er ikke kun en udfordring for forkyndelse og pædagogik, men også for den måde, vi taler teologisk og arbejder med teologien i kirken og på universitetet.

»Ofte er jeg blevet udfordret til at overveje, om det sprog, kirken og teologien bruger om tro, giver mening i dag.«